

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

●.—Πάει λοιπόν, μᾶς ἔφυγε κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι, πᾶνε τὰ γέλοια, Περικλῆ, τὰ γλέντια καὶ οἱ μπάλοι, πᾶνε κι' αὐτὰ τὰ ρόπαλα, μὰ πάει κι' ἡ καμήλα κι' ἄλλα πολλὰ θεάματα ὠραῖα καὶ ποικίλα, ὡς λόγου χάριν Ὁ Δεσσέψ, ὁ Μέγας Δὸν Κιχώτης κι' ἐκεῖνος ὁ θεόγυμνος ὁ Πρωμηθεύς Δεσμώτης, ὅπου βραβεῖο τοῦδωσαν πενήντα φράγκα μόνο, ἐνῶ αὐτά, βρὲ Περικλῆ, ἐγὼ σὲ βεβαιώνω πῶς οὔτε κἂν δι' ἔξοδα κηδείας δὲν τοῦ φθάνουν καὶ πὺ μεγάλο ἔλεγε βραβεῖο νὰ τοῦ κάνουν, γιὰ αὐτὸς ὁ Πρωμηθεύς, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦλάχιστον πλευρίτιδα θὰ πῆρε δίχως ἄλλο. Πᾶνε τὰ κέφια, Περικλῆ, τὰ κάλλη καὶ τὰ νειάτα, τὸ Κομητάτο τὸ γνωστὸ καὶ κάθε μασκαράτα, ἢ Λέσχη τῶν Χαρτοπαικτῶν, ποῦ ἦταν [ἔνας θρηῖνος, τὸ Ἰσοζύγιον μ' ἄσκους κι' Ὀπίετινός ἐκεῖνος, ποῦ εἶχε τὸ περίσσευμα φορτώσει 'στὴν οὐρά του καὶ ὄλοι ποῦ τὸν ἔβλεπαν ἐπήγαιναν κοντά του, τὸ κάρο μετὸς Σκελετούς, ποῦ ἦταν ἄλλο εἶδος κι' οὕτως εἰπεῖν παρίστανε τὴν θέσιν τῆς πατρίδος, τῆς Πηνελόπης ἐπειταοἰάτιμοι Μνηστῆρες. οἱ Δικηγόροι ἐπειτα γεμάτοι ἀπὸ ψείρας, ὁ Ἄγγελος κι' ὁ Διάβολος, κατὰμαυρος σὰν [πίσσα, ποῦ καὶ οἱ δὲ ἐμάλλοναν μὲ ὄλη τους τὴ λύσσα ποιὸς τοῦ ἀρρώστου τὴν ψυχὴ στὰ χέρια του νάρπαξῃ, ὅταν ἐκεῖνος σὺν θεῶ τὰ κῶλα του τινάξῃ, τὸ πόβερο Ρωμαϊκὸ 'στὰ χρέη βουτηγμένο, ὁ Ρήγας μὲ τὸ χέρι του ἀπάνω σηκωμένο κι' ἀπὸ τὸ κάρο εὐλογῶν τοὺς νέους ἀπογόνους καὶ ψάλλον στίχους φλογεροὺς μ' ἀκαταλήπτους τόνους, κατόπιν ὁ Ἀποκλεισμός κι' Ἄφοπλισμός συνάμα, ἢ κωμωδία, Περικλῆ, ὁ μῖμος καὶ τὸ δράμα, ὀλίγο σαχλοντόμινα, ὀλίγαι, Ἄμαζόνες, τρεῖς σεντονάτοι ἐπειτα καὶ δύο Μακεδόνες, οἱ Ἀργοναῦται καὶ λοιποὶ σκερτσόζοι μασκαράδες, ὅπου ἐμασκαρεύθησαν προ πάντων γιὰ παραδες καὶ ἀπορῶ μὰ τὸ σταυρὸ πῶς μὲς 'στὴν τόση φούρια δὲν ἔβγαλαν, βρὲ Περικλῆ, μαχαίρια καὶ κουμπούρια, ἀφοῦ ὁ κύριος σκοπὸς μὲς 'στὸ μασκαραλῆκι ἦτο νὰ πάρουν μερικοὶ ὀλίγο χαρτζηλίκι. Κι' ὁ βασιλεὺς, βρὲ Περικλῆ, μετὰ τῆς βασιλείσης, μετὰ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Σταύλους τῆς Αὐλῆς ἀπλήστως παρετήρει τῶν μασκαράδων τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο πανηγύρι καὶ τὸν λαὸν ἐθαύμαζε μετῆ φαμήλια ὀδη, εὐχόμενος νὰ μᾶς ἰδῆ μὰ 'μέρα καὶ 'στὴν Πόλι μασκαρευμένους ἔξυπνα ὡς χρῆ καὶ δεῖ καὶ πρέπει κι' αὐτὸς ἀπ' τοῦ Ντολμᾶ Μπαξὲ τὸ κίόσκι νὰ [μᾶς βλέπῃ.

'Αντίχου δέ, βρὲ Περικλῆ, μὲς 'στοῦ Κωστή τὸ σπῆτι

ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ σηκωμένη μύτη τῶν μασκαράδων ἔκρινε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σκῶμμα καὶ ἀπορῶ μὰ τὸ σταυρὸ πῶς καὶ αὐτὸς ἀκόμα μὲς 'στὰ βραβεῖα τὰ πολλὰ καὶ 'στοὺς πολλοὺς πα-

[ραδες

δὲν ἔδωσε παράσημα καὶ εἰς τοὺς μασκαράδες.

Πᾶνε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, τὰ κάλλη καὶ τὰ νειάτα, τὸ Κομητάτο μὲ τὸν Φράγκ κι' ἢ κάθε μασκαράτα, πᾶν οἱ χοροὶ τοῦ Τσαρλαμπᾶ, τοῦ Βούρου, τοῦ Χωποῦ ὄλο ἐμαζεύετο τὸ θηλυκὸ χαρέμι, [ρέμη, πᾶν οἱ χοροὶ τοῦ Καλλιγᾶ καθὼς καὶ τοῦ Ραῖση, πᾶν τὰ καρέ, τὰ ντεκολτέ, τὰ φράκα τὸ

[μεθύσι,

πᾶν τὰ σφιγκταγκαλιόσματα, τὰ σκέρτσα, τὰ σπρω-

ξίδια,

τὰ βιζαβί καὶ ἢ τσιμπιαῖς καὶ τᾶλλα τὰ παιχνίδια, πᾶνε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, σιγᾶ ἢ ἀνθρωπότης καὶ ματαιότης μὸν ἀμί, τὰ πάντα ματαιότης.

Παρέρχεται ὡσὰν στιγμὴ τῆς ἡδονῆς ὁ χρόνος καὶ νῦν παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλῶνος ἄς κλάψουμε τὴ μοῖρα μας καὶ τὸ πολὺ μας χάλι, γιὰ ἐπανεστάτησαν οἱ Βούλγαροι καὶ πάλι καὶ νέαν διατάραξιν θὰ ἔχωμεν τοῦ στάτους καὶ πάλ' οἱ χωροφύλακες θὰ πιάσουν ἐπιστράτους καὶ τότε βάλτου ρήγανη, καὶ μένε Περικλέτο κι' ἂν πέρσῃ τὴν ἐγλύτωση δὲν τὴν γλυτόνεις 'φέτο κι' ἐντὸς ὀλίγου μετ' ἐμοῦ τὸ ξίφος σου θὰ σύρῃς... πρὸς τούτοις δὲ τῶν Ἀφγανῶν ὁ δυστυχῆς Ἐμίρης ἐπὶ τὰ ἴπλα προσκαλεῖ τοὺς ὑπηκόους ὄλους, διότι κἂν ἔπαθε κι' αὐτὸς μὲ τοὺς χαχόλους. Κι' ἐνῶ τὴν ὁσφρησιν κεντᾶ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι, ἀπὸ παντοῦ, βρὲ Περικλῆ, μαροῦνι μού μυρίζει καὶ βλέπω νὰ σαλεύεται ἢ τῶν ἐθνῶν εἰρήνη καὶ μαῦρον σάκκον φόρεσε κι' ὀλόλυξε καὶ θρηῖνε. Μᾶς ἦσαν πάλι δίσεκτοι, δυστυχισμένοι χρόνοι κι' εὐρίσκεται εἰς ὕψωσιν καὶ τὸ ναπολεόνι καὶ μὲς 'στὴ Μπόρσα γίνεται μεγάλο νταραβέρι, ἂν καὶ αὐτὸ παντάπασιν δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, γιὰ ἐμᾶς μᾶς ἔγραψε ἢ ἀτιμῆ μας μοῖρα καθ' ἅπαντα τὸν βίον μας νὰ βλέπωμεν μπακίρα. Τοιαῦτα οὖν, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τὸ παρὸν συμβαίνουν κι' οἱ ἄνθρωποι γοργῶ ποδὶ κατὰ κρημνῶν πηγαίνουν, σὺ δὲ ἰδὲ τὰ τρέχοντα καὶ κάμε τὸν σταυρὸν σου κι' ἀγάπα τὸν πλησίον σου καθὼς τὸν ἑαυτὸν σου, ἐπιμελοῦ, κοπίαζε ἐνόσφ εἶσαι νέος, διὰ νὰ μὴ μετανοῆς 'στὸ ὕστερον ματαιῶς.

Π.—Γιὰ ὄλ' αὐτὰ ποῦ μοῦψαλες, μαγκούφη, σὲ οἰκτεῖρω καὶ οὔτε ὄρεξι καμμιὰ δὲν ἔχω νὰ σὲ δείρω. Ἐν τούτοις λάβε δύο τρεῖς γιὰ νὰ μὴν εἶναι φύλλο ποῦ δὲν σ' ἐφιλοδώρησα τὸ τακτικὸ σου ξύλο.